

JUDITH SØLVKJÆR

AGLYPHE

KRABAT

J U D I T H S Ø L V K J Æ R

A G L Y P H E

KAPITEL 1 NYT LIV

Et skrig skærer gennem tusemørket. Et par cyclops flapper op, mimosetræerne klapper bladene sammen. Den tætte underskov genlyder af gråd. Jeg løber. Grene svirper mod mine arme og mit ansigt og efterlader små rifter i huden. Jeg springer fra tue til tue, fra blottede rødder til svampede mosbanker. Vandet plasker op omkring mine bare fødder. Luften er tung og varm. Jeg vælter ind i lysningen. Sumpvandet her er rent og klart, og de glødende æg, sammenkædet i slimhinder, forvandler tusemørket mellem grene og lianer til et varmt, oplyst rum. En tryk boble. Jeg tager en dyb indånding og bevæger mig over til en gruppe xiphoider, der sidder på mosbankerne langs vandsvøbet. Min mor ser op på mig. Hendes gyldne øjne, der spejler gløden fra æggene i vandet, lyser op i skæret. Jeg standser op et par meter fra gruppen.

”Er det sket?” spørger jeg.

”Aglyphe, mød din lillesøster,” siger min mor og smiler. Hun

rækker en klynkende klump frem mod mig.

Jeg træder over den slimskal, min søster er brudt ud af, og nærmer mig med korte, langsomme skridt. Hun vrider sig, da jeg får hende i armene. Den lille krop er fugtig og varm. Hendes hud er helt lysegrøn, gul næsten, og hun har endnu ikke fået sine alger. Hun åbner øjnene og stirrer direkte ind i mine. I et par sekunder er vores gyldne øjne forbundne, så vrider hun sig igen, og et vræl bryder frem. Jeg skynder mig at hægte op under hendes arme og rækker hende tilbage til min mor.

”Pas på. Hendes brystkasse er stadig helt blød. Der går mange regntider, før hun får sin sten til at beskytte den.”

Jeg føler efter på min egen brystkasse. Spidsen af ribbenene, på siden af kroppen, kan mærkes under huden, men foran er brystet blødt. Jeg har heller ikke fået min sten endnu.

Min mors blik opfanger bevægelsen, og hun gransker mit ansigt med et blødt smil. ”Nu, hvor jeg ikke skal vogte over vandsvøbet længere, tænker jeg, at vi tager ud i Lunden i morgen.”

Jeg spærrer øjnene op. ”I morgen?”

”Du er tredive regntider. Det er på høje tid, at du begynder din søgen.”

”Tager det lang tid?” Mit blik søger ned til min mors sten, placeret midt på hendes bryst. Den pulserer svagt i violette nuancer.

Beklædningen om hendes overkrop er skåret, så den fremhæver stenen.

”Jeg var derude mindst ti gange, før jeg fandt min sten,” siger mor.

Ti gange? I min forestilling gik man bare ind i Lunden, den første sten man så, talte til en, man plukkede den, og så var det det.

”Hvor gammel var du dengang?” spørger jeg.

”Min mor sendte mig tidligt i Lunden. Jeg var syvogtyve regntider, da min sten talte til mig.”

Jeg studerer hendes ansigtstræk med en rynke i panden. Hun ler.

”Det dér blik, hvad foregår der inde i dit hoved? Hvad er det, du forsøger at se?” Hun lægger blidt en varm hånd mod min kind. ”Sådan har du været, lige siden du var helt lille. Altid nysgerrig på verden, altid et spørgsmål i øjnene.”

”Jeg vil bare gerne forstå, hvad der kommer til at ske.”

”Nogle ting skal opleves, ikke beskrives. Man må følge sin mavefornemmelse for, hvad der er rigtigt og forkert. Det bliver en stor dag, min xipha. Den dag du finder din plads i samfundet, dit kald. Din far og jeg bliver så stolte, uanset hvilken plads du vælger.”

Jeg har mine pligter, jeg deltager i samfundet, men det er endnu blot små opgaver, enhver xiph kan varetage. Der er stadig meget, jeg ikke får lov til. De voksne passer særligt godt på os, der endnu

ikke har fået vores beskyttende xiphoideussten. Traditionen tro skal alle igennem indsættelsen, inden de er fyldt fyrrer regntider. Jeg suger luft ind og lader den langsomt sive ud mellem læberne. Det er blevet min tur.

Jeg følger min mor op ad trinene til vores hjem. Vi går forbi flere hytter på vej op ad trapperne omkring træstammen. Det lysegrønne løv på mimosetræerne folder sig sammen i en bølge af grøn velkomst, idet vi passerer. Over min mors skulder stirrer min lillesøsters store øjne på mig: Hendes brune, mandelformede pupiller er udvidede og opmærksomme.

”Aglyphe,” lyder et råb nede fra jorden, og både min mor og jeg standser op. Chiromantis vinker til os.

Jeg vinker tilbage med et smil.

”Tillykke, Caecilia,” siger han, da han får øje på min mor.

Hun nikker tilbage som hilsen. Chiromantis er altid kommet hos os. Hans egen mor døde, da han var ganske lille, så han betragter næsten min mor som sin. De fleste aftener spiser Chiro hos os, da hans far som regel er på vagttjeneste ved de portaler, der omkranser og beskytter vores skov. Chiro er min eneste ven.

”Kom op og hils på hende,” siger min mor og smiler varmt.

”Senere, jeg skal arbejde i staldene.” Han skæver mod det tiltagende mørke. ”Jeg er allerede for sent på den.”

”Kom forbi, når du får fri, så gemmer jeg lidt mad til dig,” svarer hun.

Han kvitterer med et vink og spæner afsted. Jeg betragter hans ranglede lemmer med en hovedrysten. Han har først for nyligt fået sin sten og er begyndt at arbejde.

Jeg følger mors bare fødder med øjnene, da vi fortsætter opad. De slanke tæer er som skabt til at holde fast på ujævnt terræn og er dækket af et beskyttende lag mørkegrønne alger. Mine alger er ikke helt så kraftige endnu, men det bliver de med alderen.

Min families hytte er bygget omkring en massiv mimosestamme. Hytten er opdelt af vægge, der går fra stammen ud til ydervæggen. Fra mit rum kan jeg se ud over byen. Høje mimosetræer knejser fra underskoven, og ud fra stammerne skyder hytter op gennem løvet som svampe fra en stub. Nogle steder er hytterne forbundne af hængebroer, dannet af sammenvoksede lianer og nedtrådt mosdække. Nattemørket brydes af varmt lys, der falder ud fra vinduerne, og duften af mad smyger sig mellem træerne.

”Gå ind og vask hænder og fødder, før vi spiser,” siger mor.

Mors lange, slanke arme bevæger sig med rolige og bløde

bevægelser. Hun placerer den nye xiph, min søster, i en sivkurv på gulvet. Xiphens øjne følger mig, uanset hvor jeg bevæger mig i rummet. Der er en svag, grønlig antydning i hendes hud, hvor der kommer til at vokse alger. En skygge former en trekant ned midt på panden, og på hvert kindben snor den sig i en spiral. Hendes mønster adskiller sig fra mit ved, at det under hver spiral ser ud til, at hun får en kuglerund plet på kinden, hvor jeg ingen har.

Algerne er vigtige. En symbiose, hvor min tynde hud får den fugt, den har brug for, og algerne til gengæld får beskyttelse og mobilitet. Man giver, og man tager. Som alt i vores verden hænger vi uløseligt sammen – sammen med hinanden, sammen med naturen.

Lunden ligger tyst hen. Dråber fra morgens tåge drypper sagte mod blade og stammer. Indgangen til Lunden er dannet af kraftige rødder, der har viklet sig omkring hinanden i en bue. Min mor sætter hånden mod min lænd og giver et blidt skub. Jeg tager en dyb indånding og træder ind gennem porten. Et afdæmpet lys møder os. Omkring os hænger enkelte blå xiphoideussten mellem træernes løv. Vi går på bløde stier og udhæng, dannet af ældgamle rødder fra de omgivende xiphoideustræer, dækket af

mos og lav. Underlaget giver sig let, hver gang jeg sætter foden ned. En kutteklædt skikkelse spærrer vejen ind til den centrale del af Lunden. Vinden bevæger kuttens lasede kanter let. Jeg standser op.

”Det er Lundens vogtere,” hvisker min mor. Hun lægger en hånd på min skulder. ”De er gamle xiphoider, der har passet Lunden i hundredvis af regntider. De forlader aldrig Lunden, for deres liv er tæt knyttet til træerne.”

Mit blik er som limet til skikkelsen, man kan kun lige akkurat ane konturerne af et ansigt i hættens dyb.

”Vogterne beskytter det, der er vigtigst for os og for skoven. De er de eneste, der kan opretholde de portaler, der beskytter vores grænser.”

Langsomt går jeg tættere på. Xiphen eller xiphaen, det er ikke til at se, rører sig ikke.

”Vær altid ærbødig overfor dem,” siger min mor.

Jeg synker en klump og nikker. Da jeg passerer vogteren, drejer han eller hun hovedet efter mig, og jeg ser ind i skyggerne under hættens. Hurtigt kigger jeg væk.

Ved et plateau standser vi op. Jeg vender mig mod en sten til højre for mig. I dens indre snurrer den blå farves nuancer roligt rundt og udsender et svagt glødende lys.

”En dag du går herinde, vil én af stenene tale til dig.” Min mor

nikker mod stenen. ”Husk, det er levende sten, ikke døde ting. Det vil komme helt naturligt.”

Jeg stirrer intenst ind i den bølgende farve. Der sker ikke noget. Ved siden af mig ler min mor.

”Du kan ikke nedstirre den og tvinge den til at tale. Vær tålmodig, det kommer.”

”Hvad, hvis der aldrig er en, der taler til mig?” spørger jeg og ser op på hende.

Smilet forsvinder fra hendes ansigt. ”Det er jeg sikker på, at der er. Det sker uhyre sjældent, at en xiphoid forbliver stenløs.”

”Men det er sket?” Det giver et sug i mit bryst.

”Ja, indimellem er der en uheldig xiphoid, der aldrig finder sin sten.” Hendes øjne bliver sørgmodige, og hun trækker mig ind til sig. ”Uden en sten, forfalder xiphoider, de deltager ikke i fællesskabet, og deres livslyst forsvinder. De bliver ...” Mor ryster på hovedet. ”... fraværende, afkoblede. Samtidig er de dømt til i deres korte liv at forblive indenfor portalerne for ikke at blive udsat for fare. Du ved, at der findes mange væsner i skoven, der kan være farlige, men portalerne holder det, der er endnu værre, ude.”

”I deres korte liv?”

”En xiphoid uden en xiphoides lever ikke mere end tres regntider.”

”Men hvordan ved vi, at der er nok sten? At der er en til alle?”

Min mor smiler og leder mig ud på et plateau. Jeg spærre øjnene op. Hundredvis af trækroner knejser over vores hoveder, og det tætte løv danner høje sale af grønt, spættet med lyset fra xiphoideus.

”Jeg tror, der er nok til os alle,” hvisker hun tæt ved mit øre.

KAPITEL 2 I XIPHØIDEUSTRÆERNE'S SALE

„Alyfe!”

Et smil breder sig på mit ansigt, mens min lillesøster stavrer hen mod mig. Jeg rækker armene ud, og hun tumler leende ind i dem. Hendes arme og ben har stadige en xiphs buttede og bløde form. Jeg vælter bagover og kaster hende rundt, mens hun ler ekstatisk. Hendes bløde xiphplatter får varme til at brede sig i hele min krop. Seks regntider gammel, men det føles, som om hun altid har været her. Jeg får øje på min mor på nederste trin af den vindeltrappe, der fører op til vores hytte. Hun smiler, og jeg vinker til hende.

”Aftensmaden er klar,” kalder hun. ”Tag Gymnophiona med op.”

Jeg løfter op i Gyms spjættende krop og koncentrerer mig om at holde balancen op ad trappen, mens hendes ivrige lemmer dasker omkring mig. Hun strækker sig efter en crep, der følger os op af

gelænderet. Dens miniaturexiphoideussten lige over dækvingerne glimter fristende i solen. Crepen giver et lille smæld fra sig, og Gym trækker forskrækket hånden til sig. Hun putter næsen ind til min hals og sidder stille resten af vejen op.

Da jeg forsøger at sætte hende på måtten ved vores spiseplads, holder hun tæt fast omkring min hals og sætter et smækkys på min kind. Jeg ler og krammer hende tæt til mig.

”Vi skal altså spise nu. Slip så.”

Hun udstøder en myriade af pludrende lyde, der minder om ord, men endnu ikke er forståelige for os andre. Jeg placerer mig ved siden af hende og forsøger at vaske hendes fødder og hænder i et lervad. Fodtrin på trappen får hende til at spjætte og næsten tippe fadet over.

”Pa!” råber hun.

Ganske rigtigt, ind træder min far efterfulgt af Chiromantis.

”Her dufter dejligt,” siger far og bøjer sig for at kysse mig på toppen af hovedet. Gym vifter med armene, og han samler hende op.

”Jeg fik hende lige til at sidde stille,” siger jeg.

”Und mig den fornøjelse, xipha min. Jeg får mange lange dage væk fra min familie, nu hvor jeg sidder i rådet.” Smilerynker viser sig i hans øjenkroge og bløder hans ellers så alvorlige ansigt op.

Min mor går hen til ham, fører kærligt den ene hånd hen over hans hovedalger og placerer den anden på hans xiphoideussten. Chiro ser forlegent væk.

”Vi er stolte af, at du er kommet så langt.” Hun vender sig mod Chiro. ”Også dejligt at se dig, Chiromantis.”

Han rømmer sig. ”I lige måde. Der er ingen, der laver mad helt som dig,” siger han og blinker til hende med det ene øje.

Hun dasker til ham, men hendes smil afslører, at smigeren ikke rammer helt ved siden af. Chiro sætter sig på en måtte ved siden af mig med krydsede ben.

”Hvordan står det til med din søgen? Er der en sten, der har talt til dig?” spørger far.

Jeg undgår hans blik. ”Ikke endnu.”

”Javel,” siger han. ”Der er snart gået endnu en solomdrejning, så er du seksogtrediveregntider. Det er sent.”

Jeg ved, at jeg burde have fundet min sten efter så lang tid. Ingen andre, jeg kender, har fundet den i så sen en alder. I seks regntider har jeg ledt og ventet på, at en sten ville tale til mig. Jeg har været i Lunden næsten hver dag. Intet er sket. Det er de færreste, der tager så lang tid om at finde deres sten, og jeg kan læse bekymringen i mine forældres øjne, selvom de prøver at skjule den. En synkende fornemmelse tynger i mit bryst, hver gang vi taler om det. Hver

gang jeg stadig ikke kan svare med et 'ja'. Mor lægger en hånd på min arm.

"Nogle xiphoider finder den først i deres fyrrende regntid," siger hun.

"Men det er de færreste," tilføjer min far med et fast blik på mit ansigt. Mor sender ham et skrap blik.

"Bare rolig, det skal nok komme. Sênlin Shen ... " Mor fører to fingerspidser rundt om stenen i sit bryst, placerer dem til sidst på hagen med et ærbødigt nik. "... vogter over os alle og gør os til en del af sin natur. Han har en plan, også med dig." Hun giver min arm et klem og giver sig til at øse maden op.

"En plan med Aglyphe?" Chiro prikker til mig med albuen. "Næppe. Det er hun alt for stædig til. Hun bestemmer selv. Selv ikke skovens opretholder, guderne i deres storhed, selve skovens sjæl, kan ændre det."

"Stædig?" Jeg puffer til ham. "Hvem var det, der gik imod alles forventning om at komme i lære hos sin far, for i stedet at arbejde i staldene?"

"Jeg ved ikke, hvor den forventning kom fra. Det var ikke min forventning." Chiro rækker overgivende begge hænder i vejret. "Heller ikke min fars, så vidt jeg ved."

"Næ, I foretrækker vel begge, at du lugter af stald hver dag?"

”Ha! Indrøm det, du synes også, at det er en skøn lugt.”

”Aldrig,” siger jeg og skuler påtaget til ham.

Ud af øjenkrogen ser jeg min mor smile til min far med et sigende blik, mens hun fortsætter uddelingen af mad.

Jeg glipper med øjnene. Morgensolen skinner ind gennem vinduet, lyden af den vågnende urskov strømmer ind. Tæt ved mit vindue lyder det højlydte ‘*cin-cin, cin-cin*’ fra en cincindela. Jeg sætter mig op på sovemåtten og strækker mig. En flapren afslører, at cincindelaen er lettet. Det er tidligt, men jeg kan ikke finde ro.

Da jeg træder ind gennem porten til Lunden, er det, som om et tyktvævet tæppe falder mellem mig og junglens kakofoniske myldren. En ærbødig stilhed falder over alle levende væsner, der vover sig ind i Lunden. Selv dyr uden bevidsthed og forstand, de, der ikke er blevet velsignet med en xiphoideussten, bliver stille. Ifølge legenden er selveste Sênlin Shen groet ud af rødderne i Lunden. Alle levende skove har en Shen til at vogte over livet

og sammenhængskraften. Uden ham ville skoven kollapse og alt levende forfalde.

I stilhed vandrer jeg gennem træernes sale. Hver gang jeg passerer en sten, sænker jeg farten en smule. Jeg aner ikke, hvad det er, jeg skal se efter. Det samme blå, svagt pulserende mønster møder mig i alle sten. Ingen skiller sig ud. Jeg rynker på panden. Hvordan burde det føles?

Jeg svinger mig op i et af træerne og balancerer hen ad en bred gren. Da jeg når toppen, skiller grenene sig, så jeg kan skue ud over junglens trætoppe. En vind farer over min hud som en kærlig berøring. Junglen strækker sig foran mig, og bag de høje træer tårner bjergene sig op. Mellem mig og de grå bjerge ender den tætte underskov; derude ligger sletterne, hvor menneskene bor. Jeg kniber øjnene sammen. Det grønne løv sløres. Jeg får fornemmelsen af ikke at kunne se langt nok, at mit syn burde kunne udvide sig for at se klart og omfavne det hele. At der er et eller andet, der venter mig, noget, jeg ikke kan bryde igennem til.

Det kildrer på oversiden af min ene fod, og jeg fejer en holothurin væk, der er ved at krybe op på den. Holothurins sorte, formløse substans glinser i morgensolens stråler. Dyret vender sig straks og kryber langsomt mod mig igen ved at trække sig sammen og strække sig ud. Jeg kan ikke få øje på en xiphoideussten i holothurins

ryg. Vores legender fortæller os, at jo nærmere man kommer den hellige Lund, des flere liv bliver velsignet med xiphoideussten. De organismer, der har sten, har en bevidsthed, og det er helligbrøde at slå et dyr med en sten ihjel. For xiphoider bliver de, der ikke finder en sten, til viljeløse væsner. Måske bliver det min skæbne, for heller ikke i dag fandt jeg min sten. Jeg sukker og børster mostrævler af tøjet, svinger mig ned mellem grenene på træet og løber i retning mod arenaen for at skubbe tankerne i baggrunden.

Spyddet stikker lodret i vejret ved min side, begge fødder er solidt plantet på jorden. Foran mig står min modstander. Urodela, en bredskuldret xiphe, der er højere end mig, men også tungere. Jeg opvejer mine muligheder. Han ånder tungt og hurtigt efter vores første sammenstød. Min brystkasse hæver og sænker sig knap mere end før. Ildens skær flakker over vores ansigter.

Med bøjede knæ er jeg i det samme over ham. Jeg tildeler et slag på hans ene lår, hvirvler under hans arm og lander endnu et slag mod hans ryg. Han vender sig og langer ud efter mig. Spyddet suser forbi mit øre. Jeg træder et par skridt tilbage, udenfor spydvidde. Mit hjerte banker. Mine øjne farer over hans kropsholdning,

forsøger at afkode alle tegn på hans næste træk. Da han angriber, kaster jeg mig i stedet mod ham. Jeg når lige at se det overraskede udtryk i hans ansigt, før jeg vælter ind i hans mave, og vi tumler omkuld på jorden.

”Stop,” råber Bufo, vores træner.

Jeg sætter mig op, nikker til min modstander. Han sukker dybt og lader armene falde ud til siden mod underlaget.

”Hvad var det?” Bufo kommer mod mig med armene over kors. Det får hans overkrop til at se endnu bredere ud, som en urokkelig stamme. Han standser op ved siden af, hvor jeg sidder på jorden, og ser ned på mig langs sin næse.

”Jeg vandt,” siger jeg. Bryder ikke øjenkontakten.

”Det var ikke det, øvelsen gik ud på. Vi træner basispositioner.”

”Jeg har styr på basis.”

”De skal ligge så meget på rygraden, at hvis jeg vækkede dig midt om natten, ville du springe op i førsteposition. Det er godt at være snarrådig og opfindsom,” siger han. ”Men du må lære, at alting har sin tid.”

Jeg sukker lydløst og går tilbage til Urodela, rækker hånden ud og hjælper ham op på benene.

”Du er en hård nød at knække,” siger han, mens han børster løst mos og blade af lændeklædet. Han undgår at holde øjenkontakten

alt for længe. Det gør de fleste. Det er altid de andre, der ser væk først.

”Du er en dygtig spydbærer, jeg var blot hurtigere i dag,” siger jeg. Urodela sender mig et kort smil, og med en opgivende hovedrysten vender han sig mod sine venner. Vi er alle vokset op sammen, men jeg kender dem ikke rigtig. De sender mig alle et kort blik, nogle af blikkene bliver akkompagneret af et hurtigt smil og et nik, og ser så væk.

Jeg sætter mig over til Chiromantis, der ser på fra en lavdækket sten. Han kaster en cherimoya til mig.

”Du nægter at gøre det på hans måde, hva?”

”Det er din far,” siger jeg og griber frugten. ”Hvem af os er det, der nægter at gøre det på hans måde?”

Chiro skæver mod Bufo, der er ved at demonstrere Urodelas fejltrin for gruppen af unge xiphoider.

”Jeg skal ikke være kriger,” siger jeg.

”Du er ret god til spyddet.”

”Det er anderledes, når jeg er på jagt, så føles spyddet naturligt som en forlængelse af min krop.”

”Der var i hvert fald anderledes, det du lige lavede. Det er godt, at Urodela er en tålmodig xiphe,” siger han og ryster på hovedet. ”Ikke alle havde taget dét træk pænt.”

Jeg trækker på skuldrene.

”Det er jeg ret sikker på, at de fleste er enige om.” Han skæver til træneren. ”I hvert fald ham der.”

Flere unge xiphoider er mødt op for at betragte spydtræningen, også de der ikke selv kæmper. En gruppe står i det ene hjørne i lysningen, og en høj xiphe vinker Chiro over.

”Kom med, du kan jo ikke nøjes med mit selskab alene.” Chiro gengælder hilsenen og griber om min skulder.

”Hvorfor ikke?”

Han smiler, ryster på hovedet. ”Du har kendt de fleste af dem hele dit liv, det er ikke ligefrem første gang, I taler sammen. Du er vel ikke bange for dem?” Han blinker med det ene øje.

Det er ikke, fordi jeg ikke vil, men det er, som om de andre bliver skræmt væk, som om stemningen bliver anspændt, når jeg er med i en samtale.

”Nej, de ønsker mig bare ikke der.”

”Det passer ikke.” Chiro lægger vægt på alle ord i sætningen.

Vi går over til gruppen, der står omkring et balfad, hvorfra ilden kaster gnister i vejret mod det mørke løvdække. Glødende mønstre hvirvler rundt mellem bladene.

”Chiro, min ven.” Den høje xiphe dunker ham i ryggen.

Jeg har ikke set ham før, det er nok en af Chiros venner fra staldene.

Xiphen studerer min påklædning. Jeg har den traditionelle beklædning på, som xiphoider, der endnu ikke har fået deres sten, bærer: en ærmeløs top, skåret lige over navlen, og om livet har jeg et bredt bælte, hvorfra der hænger tykke stofstrimler.

”Hvor er din sten?” siger xiphen.

”Jeg har ikke fundet den endnu.” Jeg holder øjenkontakten.

Hans blik flakker.

”Det ... det er også fint nok,” siger han.

”Er du slet ikke nervøs?” spørger en spinkel xipha ved siden af ham. Hendes alger former intrikate mønstre på tindinger og hals. Jeg kan ikke komme i tanke om hendes navn.

”Jo, nogle gange er jeg nervøs,” svarer jeg.

Efter et kort øjeblik slår hun blikket ned.

”Jeg mener, de fleste finder den i en yngre alder,” mumler hun.

”Tænk, hvis du aldrig ...” Hun gør Shens bevægelse og siger en afværgende bøn. De andre ekkoer hendes ord og bevægelse.

”Så ...” Den høje xiphe ser rundt på de andre.

”Hvad så, om hun finder den nu eller i morgen. Alting til sin tid,” afbryder Chiro og puffer mig ubevidst en smule frem mod de andre. ”Jeg spår, at i fremtiden kan vi takke Aglyphe for, at vores grænser er sikre. Ingen kan argumentere mod, at hun er en fremragende spydbærer.”

Som på opfordring vinker Bufo Chiromantis ind på arenaen. Chiros skuldre synker.

”Ikke en ros, man kan give mig,” mumler han.

Jeg dasker til ham med bagsiden af hånden. ”Kom så, vis dit værd.”

Han sukker dybt. ”Hvis spydkamp er et udtryk for værd, så er jeg virkelig på den.”

Han rejser sig og lunter hen til sin far, der allerede begynder at rette på hans holdning. Chiromantis bruger det meste af sin tid i staldene, hvor han passer de store gyvelkvælere. De store, grimme dyr, dem holder han mest af. Spydkamp har aldrig været noget for ham. Ikke nogen form for kamp i virkeligheden.

De andre xiphoider falder i snak, ingen af dem ser på mig. Jeg sætter mig på en mosbanke lidt væk fra gruppen, læner mig tilbage og skærer cherimoyaen over med en lille kniv, jeg har hængende ved bæltet. Min mor er sikker på, at alle har et kald. At vi passer ind som dele i naturens kredsløb. At alt liv har en unik værdi, og uden det liv ville der mangle et led i kredsløbet. Til hendes indsættelse, den dag hun fik sin sten, stod det klart for hende, at hun ville opfostre og tjene de nye xiphoider, der kommer til verden.

Saften drypper på mine fingre, mens jeg stopper det søde, hvide frugtkød i munden. Jeg spytter en stor, sort sten mod Chiros

baghoved. Han vender sig og gnutter hovedet, og i det samme sender modstanderen ham i gulvet. Chiro kommer til at få mange blå mærker i morgen. Igen.

Judith Sølvkjær er uddannet biolog
og arbejder til dagligt som naturvejleder
i en bjælkehytte midt i skoven.

Hun debuterede i 2022 med ”Aglyphe” og
”Onyxkuppet” (Straarup og Co), som begge
er YA fantasyromaner. Tidligere har hun været
medforfatter på en serie
af børnebøger, der fokuserer på
natur- og sproglæring gennem historiefortælling.

 @judith_solvkjar